

Lund den 22 juni 2015

Till

Från

Överklagandenämnden för högskolan

Patrik Lundell

Yttrande i ärende reg.nr 211-00568-15

Yttrandet avser Johan Stertes, rektor vid LTU, yttrande över mitt överklagande. Jag uppmärksammar nämnden på några betydelsefulla fel och brister, delvis genom ett mer utförligt exempel på bristande stringens och saklighet, påpekar vidare en anmärkningsvärd lucka i fråga om uppmärksammade kompetensområden (nämligen forskarutbildningserfarenheter) och ställer mig slutligen mycket frågande till vad rektor egentligen avser med referensen till jämställdhetsmålet, vilket också avser fånga karaktären på hela yttrandet, ja på LTU:s hantering av ärendet i stort. Jag har försökt att undvika upprepningar från mitt överklagande, men det har ibland varit omöjligt.

Rektor menar (s. 1) att de sakkunniga gjort ett bra jobb och att det är jag som ”tolkar” dem som ”eniga och tydliga”. Båda sakkunniga rangordnar mig som nummer ett. De är alltså eniga. Den ena, Karin Becker, gör ingen precisering av mitt försteg, men hon för heller inga resonemang kring att det på något sätt varit svårt att skilja oss åt. Den andre, Stig-Arne Nohrstedt, skriver i sin slutavvägning (s. 9) att ”skillnaden i meriter är betydande såväl vad gäller forskningen, pedagogiskt och administrativt”. Den ena är alltså tydlig; den andre mycket tydlig.

Rektor menar vidare (s. 1) att båda sakkunniga gjort den bedömningen att både jag och min konkurrent Anna Edin är ”väl meriterade för tjänsten”. Nohrstedt är emellertid mycket tydlig på den punkten (s. 9): ”Medan Edin kan sägas med relativt liten marginal klara de angivna behörighets- och bedömningskraven för en professur vid LTU gäller att Lundell med marginal uppfyller kraven.” Edin bedöms sålunda inte alls, som rektor hävdar, av båda sakkunniga vara ”väl meriterad” för tjänsten i fråga.

Vad gäller de vetenskapliga meriterna upprepas denna felläsning med viss variation av rektor (s. 2), när denne menar att båda sakkunniga gjort bedömningen ”att de båda kandidaterna rent

kvalitativt är likvärdiga när det handlar om forskning”. Becker hävdar mycket riktigt detta (s. 9), men hon säger också (s. 8) att jag är ”clearly ahead of Edin in terms of academic achievement”. Nohrstedt beskriver mig så här (s. 7): ”Sammanfattningsvis är Patrik Lundell en produktiv och vetenskaplig[t] skicklig forskare [...]. Progressionen i Lundells forskargärning är tydlig och han har bidragit med originella och väsentliga kunskaper till tidigare forskning. Han uppfyller väl publiceringskravet i utlysningen.” Medan han beskriver Edin så här (s. 5, mina kursiveringar): ”Sammanfattningsvis är Anna Edin en kreativ och skicklig forskare som framgångsrikt förenar teoretisk relevans med empirisk analys. Det finns en progression [!] [...], och de senare arbetena *ger löften om fördjupade analyser i framtiden* [...]. *Men* det återstår ytterligare arbete innan denna senare forskningsinriktning gett full utdelning. *Dock* bedömer jag att publiceringskravet är uppfyllt för Edin.” Nohrstedt betecknar (s. 3) även slutsatsen i en av Edins sex (instruktionerna angav fem) inskickade publikationer som ”teoretisk[t] tveksam och empiriskt ogrundad”. Det är omdömen som dessa som pekar fram mot Nohrstedts slutavvägning som alltså ingalunda baseras endast på kvantitet. Samtidigt bör det sägas att mitt kvantitativa försprång knappast gäller endast publikationer (som rektor hävdar, s. 3) utan uppenbarligen en sammanvägning av forskningssamarbeten, forskningsledning etcetera, och jag finner det rimligt att hävda uppfattningen att kvantitet härvidlag är en kvalitet i sig. Rektors enkla uppdelning förefaller epistemologiskt något naiv.

De sakkunniga placerar mig heller inte, som rektor hävdar (s. 2), ”tydligt [...] i det presshistoriska fältet” utan karaktäriserar mig, vilket rektor själv citerar, som mediehistoriker. För sakkunniga på fältet är distinktionen viktig – lite som att man inte kallar en säg evolutionsbiolog för naturalhistoriker. Men vare sig rektor eller nämnden är ju ämnessakkunnig. Dessutom bör det påpekas att den retoriska manöver rektor här försöker göra – att ställa min förment ensidiga historiska inriktning mot min konkurrents påstådda bredd (mediepolitik, public service och sociala/digitala medier), eller annorlunda uttryckt: att jämföra helt olika kategorier – borde lura få. Historiska perspektiv kan givetvis läggas också på sådana empiriska områden som mediepolitik, public service och sociala medier, och historisk forskning kan naturligtvis – enligt min egen uppfattning: bör alltid – vara samtidsrelevant. Mina egna forskningstematiker framgår av sakkunnigutlåtandena och innefattar men begränsas inte till historisering av sådana högst aktuella fenomen som mediasystem, användargenererat medieinnehåll, deltagande medieformer (så kallade sociala medier, alltså) och medieinstitutioners legitimitet.

På samma sätt bör det upprepas och förtydligas: Becker menar att Edin ligger centralt inom MKV-fältet, och det kunde man förstås argumentera för givet att detta fält är mycket heterogent. Norstedt – som är den ende som alls argumenterar kring miljöns profil – konstaterar (s. 9) i stället att vi båda har relevanta profiler för den aktuella miljön. Ämnet vid LTU fokuserar emellertid tydligt på journalistik (vilket understryks både i mitt överklagande och i rektors eget yttrande, s. 2). Få inom fältet skulle argumentera för att journalistik utgör MKV-fältets centrum. Tvärtom är det vanligare, både i Sverige och internationellt, att journalistik tydligt avskiljs från MKV-ämnet. I både forskning och undervisning har mitt eget fokus legat på just journalistik. Men återigen och viktigare: de sakkunniga har genomfört sitt uppdrag inte genom att rangordna oss i största allmänhet utan just med hänsyn till profilen vid LTU enligt utlysningstexten. Båda har då placerat mig som nummer ett.

På några få rader, under rubriken ”Uppdrag kopplade till vetenskaplig kompetens” (s. 3), ges rika exempel på den godtyckliga läsningen av sakkunnigutlåtandena och av allt att döma obefintliga kontrollen av ansökningshandlingarna som präglar yttrandet i dess helhet. Därför en särskild genomgång av denna passage. Rektors slutsats är att Edin härvidlag är mer meriterad än undertecknad, och denna slutsats dras bland annat av att Edin varit sakkunnig på lektorat, key-note speaker vid en *nordisk* konferens och haft referee-uppdrag för tidskriften *Nordicom*. Den sakkunnige som rektor refererar (Nohrstedt s. 8) nämner visserligen inte (men det framgår av min ansökan, s. 14, och varje sakkunnig gör förstås alltid sammanfattningar och urval) mitt uppdrag som sakkunnig på lektorat eller mitt key-note-uppdrag på en *internationell* konferens (Storbritannien). Nohrstedt nämner dock review-uppdrag för ”sammanlagt sju tidskrifter, såväl svenska som nordiska och internationella”. Men även detta försummar rektor att nämna i sin jämförelse, utan får det istället till att den utfaller till Edins fördel. Vidare menar sig rektor i denna jämförelse luta sig mot Nohrstedt och hävdar att jag ”*deltagit* vid tre konferenser inom mediehistorieämnet och [...] *ingår i* ’ett nationellt nätverk om mediehistoria’” (min kursivering). Nohrstedt har emellertid korrekt uppfattat och skriver i klartext att jag *initierat och arrangerat* både denna konferensserie och det nämnda nätverket. Och den uppräknings av meriter rektor återgett felaktigt och endast börjat citera – som handlar om min ”*verksamhet som forskare och nätverksbyggare*”, vilken enligt Nohrstedt präglas av samarbeten över både ”*institutions-, ämnes- och nationsgränser*” – slutar så här: ”det internationella forskningssamarbetet ’Entangled media histories’ (STINT-anslag) [...] 2013-2017, och ’Mediatization and Celebrity Studies’ (RJ-anslag) 2014. Men han har även delat ledningsansvaret i sju bokprojekt tillsammans med kolleger vid andra universitet inom och

utom Sverige.” Detta nämns inte i rektors jämförelse. – Jag tvivlar inte på att rektors presentation av även Edins meriter under denna rubrik kunde varit fylligare, mer systematisk och rättvisande. Poängen här är att peka på en typ av bristande stringens i argumentation och ärlighet i redovisning som är anmärkningsvärd och som knappast bidrar till den genomlysning ärendet förtjänar.

I mitt överklagande skrev jag följande (s. 3): ”Övrigt är också att inget sägs om administrativa meriter, inklusive ledningsuppdrag och forskningsledning, även av internationell karaktär. Anställningen innefattar att vara ämnesföreträdare och chef, och i anställningsprofilen talas vidare om ’uppbyggnad av forskning och forskarutbildning’.” Rektor vill rätta mig och påpekar att ”ämnesföreträdaren i första hand är forskningsledare och ledare för ämnets utveckling”. Vi förefaller alltså vara överens. Det är likafullt alltjämt anmärkningsvärt att inte heller i yttrandet något vägande sägs om skillnaderna i meriter vad avser såväl formella ledningsuppdrag med bäring på forskning och forskarutbildning (prefektskap, studierektorskap för forskarutbildning, ordförandeskap för handledarkollegium) som faktisk ledning av forskningsprojekt och faktiska erfarenheter av forskarutbildning. Vad som anförs (s. 3) är följande: ”Beckers slutsats blir att ’When taking into account other experiences of relevance for the position, and administrative experience in particular Lundell ranks **slightly** [rektors emfas] above Edin’. / Anna Edin måste således anses vara meriterad inom det administrativa området.” Ingen har hävdats att Edin inte är meriterad på området; alla, av allt att döma även rektor, hävdar dock att jag är mer meriterad. Rektors slutkläm antyder en uppfattning att valet är fritt och inte behöver argumenteras för så länge minimikraven är uppfyllda. Det torde i så fall vara en missuppfattning när fråga är om offentliga anställningar. Och Becker placerar mig alltså något före; Nohrstedt, vilket förstås inte nämns av rektor, ger mig ett ”betydande” försprång, baserat bland annat på ovan redan anförda forsknings- och forskarutbildningsledningsuppdrag.

Enda gången forskarutbildning överhuvudtaget nämns i rektors yttrande är då han citerar utlysningstexten (s. 3). Denna lucka är anmärkningsvärd, eftersom forskarutbildningen är en helt central del av en professors ansvarsområde. Som sakkunnige Nohrstedt uppmärksammar (s. 9) kräver också LTU att en professor ska ha varit huvudhandledare för minst en doktorand från åtminstone licentiatexamen eller motsvarande till doktorsexamen. Detta kan emellertid uppvägas av övriga meriter. I mitt fall skulle dessa övriga meriter kunna sammanfattas med – och allt framgår av sakkunnigutlåtandena – att jag vid ansökningstillfället hade varit med och handlett 9 doktorander till disputation och var huvudhandledare för 2 doktorander, att jag varit

studierektor för en forskarutbildning och ordförande för handledarkollegiet vid en annan, att jag spelat en central roll vid rekryteringen av flera doktorander och att jag deltagit i och själv initierat och hållit i flera forskarutbildningskurser, för att inte nämna sjösatt ett helt nytt forskarutbildningsämne. Till dessa kvantitativa uppgifter kan läggas de kvalitativa som framgår av vitsord bilagda till ansökan från chefer, handledarkolleger och doktorander jag handlett. Att min konkurrent har förtjänster är jag övertygad om, vilka de mer precist är i just det här avseenden och som menas motsvara LTU:s krav och hur de står sig vid en jämförelse med mina meriter framgår emellertid inte av rektors yttrande.

En sista anmärkning gäller sista stycket i rektors yttrande, om jämställdhetsmål, och i förlängningen hela yttrandet och hanteringen av ärendet i stort. Hur jämställdhetsmålet alls menas relatera till ärendet är oklart eftersom passagen står helt fri från den övriga texten. Detta mål blir förstås relevant om man menar att det inte är rimligt att skilja de sökande baserat på förtjänst och skicklighet. Det är kanske vad rektor menar. Eller kanske menar rektor att jämställdhetsmålet ingår i den sammanvägda bedömningen. Eller att det är överordnat. Som läsare kan vi bara gissa. För trots det ordrika yttrandet finns heller inte här någon sammanhängande argumentation. Att *säga* att det är ”en sammantagen bild”, s. 1, som motiverar ens beslut är naturligtvis inte detsamma som att faktiskt argumentera och skriva fram denna bild. Att Becker rankar Edin före mig pedagogiskt och att Nohrstedt gör tvärtom – med emfas – kan inte ha undgått någon läsare av vare sig sakkunnigutlåtanden eller mitt överklagande. På *alla övriga punkter* är de sakkunniga överens och ger mig ett klart respektive ett mycket klart försteg. Därför är de sakkunniga också eniga och tydliga i sin rangordning. Några starka sakliga skäl att frångå de sakkunnigas eniga och tydliga bedömning har under alla omständigheter inte framförts.

Lund som ovan

Patrik Lundell, personnummer 690328-2090

Trollebergsvägen 46

227 33 Lund

tel: 0738-429128

patrik.lundell@kom.lu.se